

A hírek még a mi kis falunkba is eljutottak. A török szultán útnak indította a hadait. Félelmetes seregével a Királyság felé tart. Hogy honnan tudom mindezt? Vannak a faluban szerencsétlenek, akik a határról menekültek ide, hátrahagyva mindenüket. Otthagyták a szülői házat, földet, és menekültek a török hordák elől. Én csupán egy egyszerű jobbágy vagyok, egy kicsi földből élek. De itt a feleségem és a két kisfiam. Ha ide is beteszi a lábát, mi hova menekülhetünk? Bujdoslásból nem etethetem őket... Sokat gondolkodtunk azóta az asszonnyal. Ha az urunk katonának akarna állítani, bőven találhatnék kibúvót a kötelesség alól... De mi lesz utána? Felégetik a földjeinket, és talán elviszik a fiaimat is, hogy szörnyű hadseregüket növeljék. Ezt nem hagyhatom. Hallottam arról is, hogy a zsoldosok között akadt olyan, aki más szolgálatába szegődött, mikor a dolgok rosszra fordultak. No, ez velünk nem fordulhat elő! Nem marad más, nekünk kell megvédenünk magunkat. Bár fizetséget mi nem várhatunk cserébe, de ki tudja, talán ha mindannyian fegyvert fogunk, felülmúljuk az ellenség létszámát is.

Ki a szöveg írója? Milyen társadalmi csoporthoz tartozik?

Mitől fél? Mi fog történni szerinte, ha nem megy harcolni?

Miért bízik a sikerben?

Apám harmadik fia vagyok. Az örökség a testvéreimet illette, papnak nem lettem volna elég eszes, hát zsoldosnak álltam. Atyámtól kardot és páncélt kaptam, hogy amint kinőttem a gyerekkorból, meg szolgáljam a szerencsémért. Azóta sok tél elvonnult már, és én mindenfelé harcoltam a nagyvilágban. Körbekszaboltam Európát, mindenütt újabb és újabb cseleket tanulva, illetve mindenféle technikát és mozdulatot. Vértem és kardom a legjobb, amit csak kapni lehet közel és távol. Számtalanszor néztem szembe a halállal, és eddig mindig újra és újra belevettem magam a harcba. A törökkel is sokszor mértem már össze a kardomat, sok pogány esett el a kezem által. Már a szemük villanásából látom, milyen alattomos vágásra készülnek, milyen cselhez akarnak folyamodni! Azt rebesgetik, újra megindultak a szultán hadai. Már alig várom, hogy ismét kiálljak ellenük! Amióta elértek a hírek, folyamatosan erre edzek. Tán meglepő lehet, de még annak is sok gyakorlásra van szüksége, akinek a harc a hivatása. Csak szánni tudom azokat a szerencsétleneket, akiket úgy küldenek a csataterre, hogy épphogy megtanulták, hogyan kell tartani a kardot...

Ki a szöveg írója?

Alkalmasnak tartja magát a török elleni harcokra? Ha igen, miért?

Mit gondol azokról, akik úgy harcolnak, hogy nem az a mesterségük?

Nemesnek születtem. Sok telet megértem már, és régóta tör borsot az orrom alá a török. Láttam én már sok csatát a pogányok ellen. Többször veszítettünk, mint ahányszor győztünk. Sok embert láttam már becsülettel elesni ezeknek a kutyaütőknek a szablyájától. Sokakat megsirattam én magam is. Egy vereség azonban jobban fáj, mint az összes többi. Abban az időben a tanácsosaimra hallgatva, hogy az enyéimet kíméljem, külföldről fogadtam fel zsoldosokat. Hangos, bajkeverő egy banda volt, még a parasztjaimat is fosztogatták, de azt állították, csatában edződtek. Nohiszen! Amikor a **hitetlenek** betörték a földjeimre, ellenük parancsoltam őket. Mentek dirrel-durral, hangosan és versengve, aztán mikor a csata veszni látszott, mindent eldobálva futottak el, mentették az irhájukat! Mihaszna, semmirekellő banda! Vagyonokat fizettem nekik a semmiért! Mert ezek, ha nem kapják meg a pénzüket, a kisujjukat sem emelik fel, nem hogy a kardjukat... Ha belegondolok, az összes jobbágyomat felfegyverezhettem volna a zsoldjukból. Sose bízson az ember olyanban, akinek a háború a mestersége!

Ki a sorok írója?

Milyen tapasztalatai vannak a zsoldosokkal?

Szerinte mit kellett volna tennie?

Hitetlennek nevezték a más vallású népeket, így a muszlim törököket is.

Az a fránya szultán már megint mozgolódik! Kardcsattogástól lesz hangos a Délvidék, talán olyan hangos, hogy ide, északra is felhallatszik! A királynak meg persze nincs elég katonája, és most az én jobbágyaimból akar majd magának toborozni! Hah! Még mit nem!

Hát már senki sem emlékszik arra, mi történt, amikor az a pökendi Dózsa bolondította őket? Eszem ágában sincs fegyvert adni a kezükbe... Persze a kardforgatáshoz egyik sem ért, a csatamezőn rögtön lekaszabolnák őket, de ha ezek mind ellenem fordulnak, még vasvillára hánynak!

Talán valaki szerint túl borúlátó vagyok, legyen. De gondoljunk bele, az összes szerencsétlent nekem kellene felruháznom, hogy aztán a földjeimen alig maradjon, aki dolgozni tud. Míg a jobbágyaimat miszlikbe aprítják a háborúban, a gabonát ugyan ki takarítja be? Azért engedjem el karddal hadonászni az embereimet, hogy az édes gyümölcs a fákon rohadjon meg? És nehogy azt higgye bárki, ez csak az én gondom. Még a végén egy ország fog éhen veszni. Hagyjuk a harcot azokra, akiknek ez a mestersége! Ha egy zsoldos hull el a harcban, attól még nem lesz üres senki kamrája.

Ki a sorok írója?

Miért nem akarja, hogy a jobbágyai harcba vonuljanak? Mitől tart?

Vajon változna a véleménye, ha közelebb élne a déli határhoz?